

Եղիշե Չարենց

Դու — հողմային մշուշ ու մահ

Դու հողմային մշուշ ու մահ,
Դու կրակի դուստր բարի,
Քե՛զ է կանչում սիրտս հիմա,
Քեզ է կանչում սիրտս՝ արի՛:
Հասել է փառքդ արդեն վառ
Մինչև Հաբաշ ու Հնդուշին.
Քե՛զ եմ նետում եղբայրաբար
Իմ արյունի ճիշը վերջին:
Բո՛րբ աչքերիդ նայվածքը թող
Արյունոտե սիրտս հիմա
Եվ թո՛ղ տեսնի սիրտս վառվող
Մահվան մեջ սեր, սիրո մեջ մահ...
1919 1920